

РЕШЕНИЕ

№ 1193

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8664** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Юлия Тодорова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от
Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е по подадена жалба от Митница Аерогара София против решение по
нахд. № 1183/2011 г. по описа на СРС - НК, 112 състав. Касаторът моли съдът да
отмени изцяло решение на СРС - НК 112 състав по нахд № 1183/2011 г., с което се
уважава жалбата на [фирма] и се отменя Наказателно постановление № 160/2010г. на
Началника на Митница Аерогара София и да постанови друго, с което да потвърди
изцяло Наказателно постановление № 160/2010 г.

Поддържа, че решението на СРС, с което се уважава жалбата и се отменя
Наказателното постановление е незаконосъобразно и постановено в противоречие с
писмените доказателства по случая и със Закона за административните нарушения и
наказания /ЗАНН/ и Закона за митниците /ЗМ/. Излага за това съображения, като
посочва, че Софийски районен съд е разгледал спора по същество, като изборно е
изключил от доказателствената маса, приета по делото част от представените по
делото доказателства, които обосновават извод за различна от декларираната
митническа стойност. По съществото на спора СРС е уважил подадената пред него
жалба като е приел, че представените по делото доказателства са противоречиви и

митницата не е доказала извършването на административно нарушение по чл. 234 ал. 1 от ЗМ. Счита, че представените по делото писмени доказателства установяват по безспорен начин извършването на митническото нарушение-измама. Получените по линия на международното митническо сътрудничество от турската митническа администрация документи доказват по безспорен начин, че цената при износа на стоката е по-висока от обявената такава при вноса в България.

В този смисъл сочи, че съдът не преценил всички представени по делото писмени доказателства и не ги е разгледал в тяхната съвкупност. На първо място СРС е приел, че митническата стойност безспорно се установява от фактурата представена при оформянето на вноса и от представения по делото договор за доставка, тъй като тези доказателства се подкрепят от документите за извършените плащания. Съдът изцяло е игнорирал подадено писмо от Е. Н ЕООД до митница Аерогара София вх. № 2600-7182/09.10.2009г., техен изходящ № 00051/01.10.2009г. и приложена към него кредит нота за анулиране на фактура № 44157/28.09.2009г., по повод осъществен внос на стока по сключения договор фирмата твърди, че фактурата на ниската стойност от 10230 евро е анулирана, поради грешка в стойността и е издадена друга фактура за 15252 евро, която е действителната стойност на стоката. Във връзка с този случай, отразен подробно и в писмо № 6601-1555/23.10.2009г. на митница Аерогара София, представено по делото, е започнала проверката по линия на международното сътрудничество. По този внос, осъществен също по претендирания за достоверен договор, цената на стоката не е 0.55 евро /както е в договора/, а е 0.82 евро и то без включен транспорт, при условия на доставка FOB. Тази доставка е част от цялото договорено количество, но не е доставена на цена 0.55 евро, а на по - висока.

Така разгледаните според касатора писмените доказателства по делото безспорно установяват, че Е. Н ЕООД е било наясно с действителната митническа стойност на стоката, а договорът представен по делото не отразява търговските взаимоотношения между двата субекта. След датата на проверката извършена на МП Капитан А., а именно 26.09.2009г. Е. Н ЕООД започват да декларираят внасяното по договора грозде на много по - висока цена от вписаната в договора и с отразени условия на доставка FOB. От общо 12 вноса - 9 бр. са осъществени на цена по договора, а именно 0.55 евро, а проверения на 26.09.2009г. и следващите два вноса вече са обявени на цена по - висока от тази по договора и при условия на доставка FOB. Като тук следва да се обърне внимание, че няма анекс към договора за промяна на цената и условията на доставка, а осъществените доставки от фирмата са именно в изпълнение на този договор, единствената разлика е в намерените в шофьора на фирмата на 26.09.2009г. два броя фактури с еднакъв номер на различна стойност, които са станали повод за започване на митническа проверка.

Тези доказателства не били разгледани от съда и изцяло са изключени от обсъждане в мотивите на съдебния акт, поради което съдът е достигнал до погрешен правен извод за безспорно установена митническа стойност на базата на фактурата представена пред българските митнически власти и договора. Този договор обаче касае 12 доставки, а не само процесната и коментирането му като безспорно доказателство за договорената стойност следва да се извърши при анализ на всички доставки извършени по него. В случая е видно противоречието между договорената стойност на 12 доставки и платената реално цена по 3 от доставките. Т.е договорът не отразява реалните и всички търговски взаимоотношения на субектите и не може да бъде приет при определяне на митническата стойност на стоките. Като не е разгледал

и преценил в съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, съдът е стигнал до погрешен правен извод за безспорно установена по делото платена цена и от там до безспорно установена митническа стойност, такава каквато е декларирана при вноса.

Съдът изобщо не разгледал и преценил представените доказателства за плащането на транспортните разходи, от които е видно, че транспортът от Турция до границата на Общността е включен в представената пред българските митнически власти фактура. Тази фактура е с условия на доставка СРТ и означава, че транспортът е платен от доставчика, т.е. от турската страна. Това противоречи на представените по делото писмени доказателства, от които се установява, че целият транспорт е платен от Е. Н. ЕООД. По делото са представени и фактури удостоверяващи последващата продажба на стоката. При внимателен преглед и проследяване на търговските операции е видно, че има издадени две фактури с номера № 664/18.08.2009г и 665/18.08.2010г. от Е. Н. ЕООД за продажба на литовската фирма, като в първата е отразена само цената на стоката без транспортни разходи, т.е. EXW, а във втората е фактуриран отделно транспорта от София до В. в размер на 6000 евро, като тук не са включени разходите за транспорт от Турция до границата на Общността. Тези писмени доказателства изцяло противоречат на изводите в съдебното решение. По делото са представени всички счетоводни записи касаещи сделката и е видно, че няма издадена фактура за транспорт от Турция до България, каквото би следвало да е налична, тъй като обявените от фирмата условия на доставка в представената пред българската митница фактура са СРТ, т.е. транспортът е платен от продавача Султан Т., в случая, обаче купувачът Е. Н. ЕООД е освен страна по сделката и платец на превоза, тъй като превозвач е фирма Х. ООД. Съдът е приел за доказано, че жалбоподателят е закупил стоката при условия на доставка СРТ от Турция, а от друга страна по делото е представена фактура, че транспортът на стоката е платен от Е. Н. ЕООД и фактуриран на крайния получател като плащането за транспорт от Турция до границата на Общността не е обявено и включено в митническата стойност на стоката при оформянето и в България, въпреки, че е бил платен от вносителя. При анализ на тези цифри става видно как дружеството е осчетоводило разликата между двете фактури като транспорт и не е включило в митническата стойност на стоката при вноса и транспортните разходи за превоз до границата на Общността. Това обстоятелство обуславя безспорния извод, че отразената и декларирана в ЕАД за внос митническа стойност на стоката не е реалната такава и не отразява всички взаимоотношения между страните. Съдът изцяло е игнорирал и тези доказателства, които сочат, че представената фактура не отразява всички условия по доставката и не може да бъде кредитирана като основание за определяне на митническата стойност. В случая е налице безспорно доказателство, че има и друга сделка, а именно сделката по транспорта на стоката, по която има издадени фактури, но разходите направени за транспорт на стоката не са пропорционално разпределени и включени в митническата стойност. При внимателен преглед и проследяване на търговските операции е видно, че крайната цена на стоката с включен транспорт с над 0.95 евро за килограм, което съществено се различава от приетото от съда. Тази стойност с включен транспорт е значително по — висока от приетата от съда стойност, която го е мотивирала да твърди, че няма икономическа логика в действие на фирмата с което се купува по — скъпо отколкото след това се продава. Именно неизследването на всички доказателства по делото е формирало у съда този погрешен извод. Съдът неправилно

е преценил това доказателство.

Разгледани в съвкупност доказателствата по преписката безспорно установяват извършването на митническо нарушение-измама. Въпреки това СРС е приел, че нарушението не е доказано, като е кредитирал фактурата и договора представена при вноса.

При горните фактически твърдения моли съдът да отмени решение по нахд № 1183/2011 г. на СРС, НК, 112 състав, с което се уважава жалбата на [фирма] и се отменя Наказателно постановление № 160/2010 г. на началник Митница Аерогара София и да потвърди издаденото наказателно постановление на началник Митница Аерогара София.

В проведеното по делото пред настоящата инстанция съдебно заседание, касаторът изразява становище по жалбата, като счита, че същата е основателна и моли да се уважи като такава.

Ответникът по касация представя писмени бележки от дата 07.02.2012г., в които моли съдът да отхвърли касационната жалба и да остави в сила решението на Софийски районен съд. Представя съдебна практика по сходни казуси на АССГ и ВАС.

Участващият в делото прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че по същество касационната жалба е основателна.

Пред съдебната инстанция не е направено искане за събиране на доказателства и такива не са приети.

С обжалваното пред съда Решение по нахд. № 1183/2011 г. по описа на СРС - НК, 112 състав, е отменил наказателно постановление №160/2010г. от 26.11.2010 г.. издадено от Началник Митница Аерогара София, с което на жалбоподателя на основание чл. 234. ал.2 т. 1 от Закона за митниците /ЗМ/ е наложена „имуществена санкция" в размер на 512,93 лева, представляваща 100 % от размера на избегнатите публични държавни вземания, както и на основание чл.234 ал.4, вр.чл.233 ал.3 от ЗМ е присъдена равностойността на стоките - предмет на нарушението в размер на 23 645,98 лева.

Видно е от представеното по делото наказателно постановление №160 от 26.11.2010г., че нарушението е извършено на 18.08.2009г., което обстоятелство се установява и в мотивната част на оспорения съдебен акт на въззивния съд.

Настоящият съдебен състав възприема изцяло установената от Софийски районен съд фактическа обстановка, до която съдът е достигнал след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства.

В хода на съдебното производство обаче е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване на процесното нарушение, извършено на 18.08.2009г.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Това препращане е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и давността по чл. 79, ал.1, т.2 от НК. Съгласно цитираната разпоредба, възможността да бъде реализирана отговорността за извършеното деяние се изключва при изтичане на предвидената в закона давност. В ЗАНН липсва изрична регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което, по силата на чл. 11 ЗАНН, следва да намерят съответното приложение правилата на НК. Съгласно разпоредбите на глава 9 от Общата част на

НК, наказателното преследване, поради изтичане на съответната давност, се изключва след изтичането на определен срок, който е обвързан в зависимост от вида и размера на наказанието, което се предвижда за съответното деяние. Тъй като за административните нарушения се предвижда наказание "глоба", респективно за юридическите лица – имуществена санкция на основание чл. 83 от ЗАНН, то по отношение на срока за изключване на наказателното преследване, по силата на чл. 11 ЗАНН, следва да намерят приложение правилата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, ред ДВ бр. [102 от 22 Декември 2009г.](#), доколкото деянието е осъществено преди изменението на закона с ДВ бр. 26 от 2010г. и чл. 81 НК. Цитираните правни норми предвиждат, че наказателното преследване за извършено административно нарушение ще бъде погасено при изтичане на двегодишен срок от довършване на съответното деяние, като, независимо от прекъсването и спирането на давността /поради съставяне на акт и издаване на НП/, след изтичането на тригодишен срок от довършване на нарушението, наказателното преследване следва изобщо да бъде изключено, поради изтичане на абсолютна давност.

В конкретния случай абсолютният давностен срок за нарушението на [фирма], е изтекъл на 18.08.2012г. т.с. след постановяване на решението от Софийски районен съд. Доколкото обаче Софийски районен съд е отменил обжалваното пред него наказателно постановление, на други сочени в жалбата до СРС основания, то настоящата съдебна инстанция следва да остави в сила решението на Софийски районен съд.

Предвид това, останалите възражения в касационната жалба по отношение противоречието на решението с материалния закон и относно наличието на съществени процесуални нарушения, не следва да бъдат обсъждани.

Като извърши служебно проверка на основание [чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#) и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно [чл. 220 от АПК](#), настоящият състав, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Мотивиран така и на основание [чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК](#), Административен съд София-град, V-ми касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.06.2012г. по нахд. № 1183/2011 г. по описа на СРС - НК, 112 състав, с което съдът е отменил наказателно постановление №160/2010г. от 26.11.2010 г., издадено от Началник Митница Аерогара София, с което на [фирма] на основание чл. 234 ал.2 т. 1 от Закона за митниците /ЗМ/, е наложена „имуществена санкция" в размер на 512,93 лева, представляваща 100 % от размера на избегнатите публични държавни вземания, както и на основание чл.234 ал.4, вр.чл.233 ал.3 от ЗМ е присъдена равностойността на стоките - предмет на нарушението в размер на 23 645,98 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:1.

ЧЛЕНОВЕ: 2.

3.